

נספח- סיפור לשלב א':

בית המשפט!

הנאשם תומס קילר נמצא כבר בתא הנאשמים כאשר ארבעה שוטרים גברתיים חמושים בנשק סובבים אותו. חיוור כסיד יודע היטב את אשר צפוי לו. תוך זמן מה יושיבוהו על הכסא החשמלי. ובלחיצת כפתור אחת יקטעו את חייו. אשמתו מוכחת למעלה מכל ספק, אין טעם לנסות ולהכחישה. עשרות עדים ראו כיצד רצח פקיד בנק חף מפשע לאחר שהלה התנגד לתת לו את מפתחות הקופה.

בית הדין בהרכבו המלא מעיין בתיקו של הנאשם. העובדות ברורות, העדים חתומים. הודאת הנאשם קיימת זה מכבר – הפעם תהיה זו עבודה קלה. תוך ימים ספורים יסתיים הדין בגזר דין מוות לאיש הניצב בפניהם.

התובע כדרכו, פונה אל הנאשם: "תומס קילר – האם זה אתה?" - "כן אדוני". "האם הנך מודה באשמה המיוחסת לך?" - "כן אדוני".

דומה שהסנגור אובד עצות, שקוע הוא במחשבותיו, מעיין בניירות שלפניו. קשה לדעת על מה ניתן עוד לחשוב. כיצד ניתן בכלל להציל מצב אבוד שכזה. ואז, עם קבלת רשות הדיבור, פותח הסנגור בנאומו.

"כבוד השופטים, הרשו נא לי לפנות אליכם בשאלה אישית: "האם הינכם מאמינים באלוקים?... רגע של דממה השתרר באולם, תימהון מעורב במבוכה. שאלה מעין זו טרם נשמעה באולם בית הדין. מה לאמונה באלוקים ולמשפט! למה בעצם חותר הסנגור המחוצץ הזה החודר לתחום השקפותיהם האישיות והפרטיות של השופטים?

את התדהמה קוטע קול יו"ר חבר השופטים המשיב תשובה חד משמעית: "לא! אינני מאמין". גם שאר השופטים חוזרים מחזיקים אחריו: "אין אנו מאמינים בכוח עליון".

"אנו" – מוסיף השופט הראשי ואומר – אנשים רציונליים. אנו מאמינים רק בטבע ולא בקיומה של מהות על טבעית בעולמנו".

"הרשו נא לי" – ממשיך הסנגור – "לשאל שאלה נוספת: האם מאמינים אתם במציאות נשמה או בקיומה של מהות על טבעית בתוך האדם?"

"דומני שכבר אמרנו" – אומר ברוגז מה יו"ר חבר השופטים – "איננו מאמינים בשום מציאות על טבעית באדם או בעולם".

"ברשותכם" – אומר הסנגור – "אקרא בפניכם קטע שכתב חוקר אמריקאי ובו סיכום מהותו של האדם: אדם ממוצע בגובה ובמשקל בינוני, מכיל כמות שמן המספיקה לייצור שבעה מלבני סבון... ברזל לייצור מסמר בינוני... סוכר למילוי צנצנת... סיד לסיוד לול תרנגולים... זרחן למריחת אלפיים ראשי גפרורים, אשלגן לפיצוץ תותח צעצוע... מגנזיום וגופרית. ויסודות כימיים אלו מחירים תשעים ושמונה סנט בקירוב..."

עד כאן.

גל גיחוכים נשמע מכל פינות האולם.

"אני מרוצה", אומר תומס קילר להפתעת כל הנאספים "שנגזר עלי עונש מוות. רק עכשיו מבין אני את משמעות וחומרת המעשה שעשיתי, רצחתי אדם אשר נברא בצלם אלוהים! פגעתי בנפש נעלה ולא בסתם מערכת חומרים אשר כמותה מצויה גם אצל הסוס והחמור. פגעתי במהות קדושה ונעלה. בחוש העל-טבעי הבריא שבי, הקרוי נשמה, מכיר אני עד עומק נפשי, מה גודל חטאי".